

CÂY CHUA MẶT CHẤT

AH Lê Trọng Thư

Vào một buổi chiều ở sở về, tôi được gặp một ông thầy coi tử vi do người bạn gọi đến, mời vào nhà nói chuyện thì tôi được ông thầy này cho biết: “Anh sẽ được gọi đi xa, nhưng không ra khỏi xứ đâu ...đấy nhé!!” Từ đó, khiến tôi cứ suy nghĩ về việc đi du học ở Hòa Lan. Nếu đi Hòa Lan, có nghĩa là ra khỏi xứ, mà ông thầy lại nói là không ra khỏi xứ, là sao??? Tôi cứ để ngẫm xem..

Vài hôm sau tôi ghé một cơ quan có liên hệ tới vấn đề xuất ngoại, thì tôi được biết: các ông quan lớn đã rời khỏi xứ ra đi rồi, không ai ký hồ sơ của ông đâu.

...Vậy là xong...Ôi, thật là đau quá!!!

Khi chính quyền mới vào, tất cả anh em phải vào cơ quan cũ trình diện thì được biết mọi người phải trình diện để đi học tập cải tạo trong vòng 10 ngày. Trờ về nhà, báo tin cho vợ biết, để bà sửa soạn vài bộ quần áo, và ít lương thực mang theo, tôi còn nhắc vợ tôi thu xếp ít thôi, vì chỉ đi học tập cải tạo có mấy ngày rồi lại được quay trở về!!!

Vì, các trường học của chế độ cũ đều bị đóng cửa, nên chính quyền mới dùng những nơi này để tiếp nhận các nguy quân, nguy quyền của chế độ cũ đăng ký để đi học tập cải tạo. Vì trường học Trưng Vương gần cơ quan của chúng tôi nhất. Nhưng tiếc thay nơi này không tiếp thu anh em chúng tôi, sau đó chúng tôi lại phải đi đến trình diện nhiều trường học khác. Tuy nhiên vì tất cả nơi này đều không tiếp thu anh em chúng tôi. Do đó, chúng tôi lại thử quay về địa điểm đầu tiên

xin trình diện, và các đồng chí ở nơi này cho biết cứ ở đây chờ. Vậy là chúng tôi cứ chờ ở đó cho đến 3 giờ sáng thì mới được các xe vận tải quân đội của chế độ mới đưa tất cả lên Trảng Lớn và tống vào các nhà hầm canh gác, để rồi lại chờ ở đó tới vài ngày sau các đồng chí lại đưa chúng tôi lên Long Khánh.

Tại nơi đây cuộc sống của các anh em chúng tôi được chia nằm trong các nhà thiếc cũ, thuốc men thì chẳng có gì, chứ đừng nói chi tới xin thuốc đỏ. Tất cả được chia ra làm nhiều khối và mỗi khối đều được chia ra làm 2 thành phần có khối trưởng và một khối phó. Công tác của khối trưởng là nhận chỉ thị của các đồng chí để tu sửa đầu óc của các cải tạo viên; còn khối phó phải nhận công tác trồng cây và nấu cháo mỗi ngày, vì sự thật có ra chợ cũng chỉ thu dọn được rau thừa cá thối; có thu được chút gạo để nấu cháo cũng chỉ là gạo mọt. Vì sự thật các cải tạo viên từ lâu lắm không có chất thịt trong cơ thể, nên anh em chúng tôi đi kiếm cho được chuột cống hoặc ốc ma, đây là loại ốc bám chung quanh căn nhà thiếc để tôi mang về luộc và phải luộc cho thật kỹ để tránh ngộ độc. Nhưng cũng đáng thay, cứ 2, 3 ngày là mấy thứ này cũng sạch biến. Tuy vậy, cũng không thoát nổi; có một số anh em cũng đã ra đi. Ấy vậy mà, vào một buổi sáng cỡ 3 giờ sáng tất cả anh em lại được đưa vào các xe bít bùng; trong đêm tối không còn biết chúng tôi sẽ được đưa về đâu ???

Bù Gia Mập đây rồi!!! một nơi rừng sâu núi thẳm không một căn nhà nhỏ hẹp nào để các đồng chí tụ họp nhau lại để cùng nhau ra chỉ thị. Còn đây nữa, nơi nào các tù cải tạo có thể ngồi quây quần lắng nghe chỉ thị, cũng như nơi đâu anh em cải tạo được nhồi nhét vô; ấy là chưa kể nơi nào dùng làm phòng vệ sinh. Công tác được giao cho bọn chúng tôi, vậy là 3, 4 miếng đất được phân chia cũng như đào sâu xuống khoảng 4 thước rồi cứ 2 cây gỗ làm mấy chỗ ngồi cho các cải tạo viên đi vệ sinh. Ôi trời ơi! đĩa ơi là đĩa!! thật dạn da gà, nó cứ bám từ dưới đất lên đến ngọn tóc. Còn nơi đâu anh em chúng tôi để qua ngày tháng trông mưa, trông gió; với những túp lều tranh; vậy là các đồng chí lại kêu gọi tôi lên để phụ giúp nhau làm và hỏi tôi:

“Anh cần bao nhiêu người phụ giúp để thực hiện công tác?”.

Nghĩ tới bọn tù cải tạo chúng tôi với hai bàn tay trắng, tự nghĩ không thể làm gì hơn với 20 người với bàn tay trắng phụ nhau làm cột đá. Đình không có, búa cũng không, vì các đồng chí vẫn e ngại rằng bọn tù cải tạo

Với nắng mưa, chúng tôi cố gắng làm được những túp lều đến đâu hay đến đó, để anh em có chỗ ẩn trú. Sau đó, chúng tôi lại nhận công tác trồng rau và lấy phân bón từ chỗ vệ sinh, và dùng rau từ chỗ này để phân phối cho anh em. Còn về phần bột mì, đây là lấy từ lõi củ sắn (khoai mì). Bột này được xay ra và phân phối cho anh em.

Cuộc đời cứ thế mà trôi qua, đến một hôm chúng tôi được cho về phép thăm gia đình vài ngày. Rồi đến một hôm chúng tôi được biết sẽ được về, và được biết ra

biên giới làm đường và cầu. Và trong tương lai có thể được làm tại Bộ dầu khí.

Ít lâu sau, chúng tôi được cơ hội rời khỏi quê nhà, và may mắn được đặt chân lên trại tị nạn Hồng Kông. Không may khi đến gần Hồng Kông thì tàu bị đánh chìm, chúng tôi và các anh em phải có chút bồn phận cứu giúp những người đi cùng tàu, vì có rất nhiều phụ nữ và trẻ em. Bọn thanh niên chúng tôi phải bơi ra bơi vào rất nhiều lần để đưa bà con rời khỏi tàu. Chúng tôi phải lên đất liền vì tàu đang chìm dần... Riêng tôi, có lẽ vì quá đuối sức, vì bơi ra và vào ít nhất hơn một chục lần, nên lên đến nơi, bị bất tỉnh.

Tuy nhiên rồi mọi chuyện cũng xong. Cho đến một hôm con tàu chúng tôi may mắn được phái đoàn Canada phỏng vấn và chấp nhận cho gia đình chúng tôi được sang Canada định cư.

Canada đây rồiđây là quê hương thứ hai của chúng tôi.

Bước đầu tôi phải chấp nhận việc gì cũng làm để nuôi gia đình, và bên cạnh còn có bồn phận bảo lãnh gia đình bên vợ tôi còn ở lại quê nhà. Hai vợ chồng tôi cố gắng làm, và nhờ ơn trên phù hộ, chúng tôi đã cứu được cả gia đình bên vợ sang xum họp đoàn tụ gia đình.

Cuộc sống đã tạm ổn định, và chúng tôi lại muốn cho có tương lai hơn, nên chúng tôi đã cố gắng thay phiên nhau quay lại trường. Chúng tôi nhận thấy điều được may mắn nữa là, các con chúng tôi cũng đã ổn định và chúng tôi được đi làm cho đến khi hưu trí.

Nay về già, chúng tôi, đặc biệt là tôi đã lãnh đủ khổ cực, sung sướng, đó là cay chua mặn chát của cuộc đời!!!